

NOWE PRZYMIERZE

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 29 maja

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Jr 31,31-34; Mt 5,17-28; Oz 2,20-22; Iz 56,6-7; Hbr 8,7-8; 10,4; Mt 27,51.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Oto idą dni — mówi Pan — że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze” (Jr 31,31).

Pewien satyryczny rysunek w jakimś czasopiśmie przed laty przedstawiał szefa firmy produkującej środki czystości. Pokazywał on zarządowi firmy nowy proszek do prania. Dyrektor z dumą wskazywał na słowo *nowość* na opakowaniu. Było ono wydrukowane wielkimi czerwonymi literami i dawało do zrozumienia, że produkt zawarty wewnątrz jest nowy. Jednak ów dyrektor wyjaśnił następnie zgromadzonym:

— To słowo *nowość* na opakowaniu jest nowe.

Mówiąc innymi słowy, zmieniło się jedynie słowo wydrukowane na opakowaniu. Poza tym opakowanie i jego zawartość pozostały takie same.

W pewnym sensie podobnie jest z nowym przymierzem. Podstawa przymierza, zasadnicza nadzieja, jaką zawiera, i podstawowe jego warunki są takie same jak w starym przymierzu. Przymierze zawsze było przymierzem łaski Boga i Jego miłosierdzia, opierając się na miłości, która góruje nad ludzkimi dziwactwami i porażkami.

LEKCJA W SKRÓCIE

Jakie podobieństwa występują między starym i nowym przymierzem? Jaką rolę odgrywa prawo w przymierzu? Z kim zawarte zostało przymierze? Co oznacza *lepsze przymierze* w Hbr 8,6? Jak wiąże się przymierze z niebiańską świątynią?

Przeczytaj Jr 31,31-34 i odpowiedz na pytania:

1. Kto jest pomysłodawcą przymierza?

2. O czym prawie jest tu mowa? Jakie jest to prawo?

3. Które wersety podkreślają element więzi, jakiej Bóg pragnie ze swoim ludem?

4. Jakie dokonania Boga dla Jego ludu są podstawą więzi przymierza?

Jest oczywiste, że *nowe przymierze* nie różni się znacząco od *starego przymierza* zawartego z Izraelitami na górze Synaj. Problem z przymierzem synajskim nie polegał na tym, że było ono przestarzałe. Problem polegał na tym, że zostało złamane (zob. Jr 31,32).

Zwróć uwagę na ostatnią część Jr 31,34, gdzie Pan mówi, że odpuści winy swoich wiernych wyznawców i nie wspomni ich grzechów. Choć Pan mówi, że wpisze prawo w nasze serca i umieści je w nas, to jednak podkreśla także, że przebaczy nasze grzechy i niegodziwości będące pogwałceniem prawa wpisanego w nasze serca. Czy widzisz jakąś sprzeczność lub napięcie istniejące między tymi pojęciami? Jeśli nie, to dlaczego? Co znaczy wpisanie prawa w nasze serca według Rz 2,15? (Zob. Mt 5,17-28).

Na podstawie wersetów studiowanych w tej części lekcji, jak możesz odpowiedzieć na stwierdzenie, że dziesięcioro przykazań (w tym szczególności przykazanie sobotnie) unieważniono w nowym przymierzu? Czy cokolwiek w tych wersetach wskazuje coś takiego? Jak wersety te potwierdzają wieczność prawa Bożego?

W czasie, gdy Królestwo Judzkie (na południu Palestyny) chyliło się ku upadkowi, a jego mieszkańcy mieli zostać uprowadzeni do niewoli babilońskiej, Bóg zapowiedział przez proroka Jeremiasza *nowe przymierze*. Jest to pierwsza tego rodzaju zapowiedź w *Biblii*. Jednak już przed upadkiem — położonego na północy Palestyny — Królestwa Izraelskiego (około półtora stulecia przed czasami Jeremiasza) prorok Ozeasz wspomniał o innym przymierzu (zob. Oz 2,20-22).

Przeczytaj Oz 2,20-22. Zwróć uwagę na podobieństwo między tym, co Pan mówi tu do swego ludu, a tym, co powiedział w Jr 31,31-34. Jakie wspólne symboliczne elementy zostały użyte przez proroków oraz co mówi to o zasadniczym znaczeniu i naturze przymierza?

W okresach historycznych, gdy plany Boga dla Jego ludu przymierza były hamowane przez bunt i niewiarę, Bóg posyłał proroków, którzy ogłaszali, że historia przymierza Boga z Jego ludem nie dobiegła końca. Bez względu na niewierność, odstępstwo, bunt i nieposłuszeństwo ludu Pan nadal był gotowy podtrzymywać więź przymierza ze wszystkimi, którzy pragnęli okazać skruchę, posłuszeństwo i wiarę w Jego obietnice.

Przeczytaj podane poniżej wersety. Choć nie mówią one wprost o nowym przymierzu, to jednak jakie elementy zawarte w nich wskazują na zasady nowego przymierza?

Ez 11,19.....

Ez 18,31.....

Ez 36,26.....

Pan da ludziom „serce, aby mnie poznali, że Ja jestem Pan” (Jr 24,7). On usunie „z ich ciała serce kamienne” i da „im serce mięsiste” (Ez 11,19). Da ludziom „serce nowe, i ducha nowego” (Ez 36,26). Bóg mówi także:

— „Mojego ducha dam do waszego wnętrza” (Ez 36,27).

To dzieło Boga jest podstawą nowego przymierza.

Co rzekłbyś komuś, kto przyszedłby do ciebie i powiedziałby: Pragnę nowego serca, prawa wpisanego w moje serce i serca znającego Pana, ale nie wiem, jak to osiągnąć?

„Cudzoziemców zaś, którzy przystali do Pana, aby mu służyć i aby miłować imię Pana, być jego sługami, wszystkich, którzy przestrzegają sabatu, nie bezczeszcząc go, i trzymają się mojego przymierza, wprowadzę na moją świętą górę i sprawię im radość w moim domu modlitwy. Ich całopalenia i ich rzeźne ofiary będą mi miłe na moim ołtarzu, gdyż mój dom będzie zwany domem modlitwy dla wszystkich ludów” (Iz 56,6-7).

Jeremiasz stwierdza, że nowe przymierze ma być zawarte „z domem izraelskim” (Jr 31,33). Czy to znaczy, że jedynie cieleśni potomkowie Abrahama — genetyczni Izraelici — mogą być uczestnikami obietnic tego przymierza?

O nie! Nie było tak nawet w czasach starotestamentowych. Owszem, Hebrajczycy jako naród otrzymali obietnice przymierza. Jednak obietnice te uwzględniały także innych ludzi. Zarówno Izraelici, jak i poganie byli zaproszeni do udziału w obietnicach przymierza, ale musieli przystać na warunki przymierza. Podobnie jest i dzisiaj.

Przeczytaj zacytowane powyżej wersety z *Księgi Izajasza*. Jakie warunki są w nich wyznaczone dla tych, którzy pragną służyć Panu? Czy to, czego Bóg wymagał od nich, różni się znacząco od tego, czego wymaga od nas? Uzasadnij swoją odpowiedź.

Choć nowe przymierze zostało nazwane *lepszym* (zobacz śródowną część lekcji), nie istnieją zasadnicze różnice między elementami starego i nowego przymierza. Ten sam Bóg oferuje zbawienie w taki sam sposób, czyli z łaski (zob. Wj 34,6; Rz 3,24). Ten sam Bóg szuka ludzi, którzy przez wiarę przyjmą Jego obietnice dotyczące przebaczenia (zob. Jr 31,34; Hbr 8,12). Ten sam Bóg pragnie wpisać prawo w serca tych, którzy idą za Nim w wierze (zob. Jr 31,33; Hbr 8,10), zarówno Izraelitów, jak i pogan.

W czasach nowotestamentowych Żydzi odpowiadający na działanie łaski przyjęli Jezusa Chrystusa i Jego ewangelię. Przez pewien czas stanowili oni trzon Kościoła jako „resztką według wyboru łaski” (Rz 11,5), w przeciwieństwie do tych, którzy „ulegli zatwardziałości” (Rz 11,7). Jednocześnie poganie, którzy wcześniej nie wierzyli, przyjęli ewangelię i zostali włączeni w prawdziwy lud Boży złożony z wierzących, bez względu na ich przynależność narodową (zob. Rz 11,13-24). Tak więc poganie, którzy byli „w tym czasie bez Chrystusa, dalecy od społeczności izraelskiej i obcy przymierzom, zawierającym obietnicę” (Ef 2,12), stali się bliskimi przez krew Chrystusa. Chrystus jest „pośrednikiem nowego przymierza” (Hbr 9,15) dla wszystkich wierzących, bez względu na narodowość.

We wczorajszej części lekcji zauważyliśmy, że pod względem zasadniczych elementów stare i nowe przymierze były podobne do siebie. Fundamentem obu jest wiara w Boga, który przebacza nam grzechy nie ze względu na coś wartościowego w nas, ale wyłącznie z powodu swojej łaski. Dzięki temu przebaczeniu możemy mieć więź z Nim, będąc poddani Mu w wierze i posłuszeństwie.

Jednak w *Liście do Hebrajczyków* nowe przymierze zostało nazwane *lepszym przymierzem*. Jak możemy to zrozumieć? Jak jedno przymierze może być lepsze niż inne?

W czym tkwiła przyczyna nieskuteczności starego przymierza? (Zob. Hbr 8,7-8).

Problem ze starym przymierzem nie leżał w samym przymierzu, ale w tym, że ludzie nie przyjęli go przez wiarę (zob. Hbr 4,2). Wyższość nowego przymierza nad starym przymierzem polega na tym, że w starym przymierzu Jezus był ukazany jedynie w prorocत्वach i symbolicznych ofiarach, a w nowym przymierzu jest ukazany w rzeczywistości Jego śmierci i arcykapłańskiej służby. Mówiąc innymi słowy, zbawienie oferowane w obu przymierzach jest to samo, ale w nowym przymierzu występuje pełniejsze i większe objawienie Boga oraz Jego miłości do upadłej ludzkości. Nowe przymierze jest o tyle lepsze, że wszystko, co było nauczane w symbolach i typach starotestamentowych, zostało wypełnione w Jezusie, którego bezgrzeszne życie, śmierć i arcykapłańska służba zostały zapowiedziane w obrzędach sprawowanych w ziemskiej świątyni (zob. Hbr 9,8-14).

Teraz — zamiast symboli, typów i przykładów — mamy samego Jezusa, nie tylko jako zabitego Baranka, który przelał swą krew za nasze grzechy (zob. Hbr 9,12), ale także jako Najwyższego Kapłana w niebie pełniącego wstawieniczą służbę dla naszego dobra (zob. Hbr 7,25). Choć zbawienie oferowane przez Niego jest to samo, to jednak pełniejsze objawienie Zbawiciela i zbawienia danego w Nim sprawia, że nowe przymierze przewyższa stare przymierze.

Przeczytaj Hbr 8,5; 10,1. Jakim słowem nazywa autor *Listu do Hebrajczyków* służbę sprawowaną w starotestamentowej świątyni? Jak użycie tego słowa pomaga nam zrozumieć wyższość nowego przymierza?

Dlaczego wiedza o życiu, śmierci i arcykapłańskiej służbie Chrystusa dla nas daje nam lepsze zrozumienie Boga niż to, jakie można było uzyskać wyłącznie na podstawie sprawowanych obrzędów i ofiar składanych ze zwierząt w ziemskiej świątyni?

List do Hebrajczyków wyraźnie przedstawia Jezusa jako naszego Najwyższego Kapłana w niebiańskiej świątyni. Właściwie najbardziej bezpośrednie nowotestamentowe przedstawienie nowego przymierza występuje właśnie w tym liście uwypuklającym Chrystusa jako Najwyższego Kapłana. Nie jest tak przypadkiem. Niebiańska służba Chrystusa jest nierozzerwalnie związana z obietnicami nowego przymierza.

Obrzędy sprawowane w starotestamentowej świątyni były środkiem nauczania prawdy starego przymierza. Nauczanie to skupiało się na ofierze i pośrednictwie. Kapłani pełnili tam służbę, posługując się krwią symbolicznych ofiar. Obrzędy te były symbolami zbawienia w Jezusie. W samych obrzędach nie było zbawienia.

Przeczytaj Hbr 10,4. Dlaczego śmierć zwierząt ofiarnych nie mogła nikomu dać zbawienia? Dlaczego nie mogła być ona wystarczająca?

Wszystkie te ofiary i towarzyszące im kapłańskie pośrednictwo wypełniły się w Chrystusie. Jezus stał się prawdziwą ofiarą, a Jego krew jest podstawą nowego przymierza. Jego przelana krew potwierdziła nowe przymierze, czyniąc przymierze synajskie i jego ofiary *starym*, czyli bezużytecznym, nieważnym. Prawdziwa ofiara została złożona raz na zawsze i za wszystkich (zob. Hbr 9,26). Gdy Chrystus umarł, ustała potrzeba składania symbolicznych zwierzęcych ofiar. Obrzędy sprawowane niegdyś w ziemskiej świątyni spełniły swoją rolę.

Przeczytaj w Mt 27,51 o tym, jak zasłona świątyni została rozerwana w chwili śmierci Jezusa. Jak to wydarzenie uświadamia nam kres działalności ziemskiej świątyni?

Oczywiście z symbolicznymi ofiarami wiązała się służba kapłańska Lewitów z rodu Aarona, którzy składali ofiary i usługiwali przy pomocy ich krwi w ziemskiej świątyni w imieniu ludu. Gdy system ofiarny ustał, ustała także potrzeba służby kapłanów. Wszystkie symbole wypełniły się w Jezusie, który teraz na mocy własnej krwi pełni służbę w świątyni w niebie (zob. Hbr 8,1-5). *List do Hebrajczyków* ukazuje Chrystusa jako Najwyższego Kapłana w niebie, który wszedł tam na mocy własnej przelanej krwi (zob. Hbr 9,12), by sprawować służbę pośrednictwa dla naszego dobra. Taka jest podstawa nadziei i obietnicy nowego przymierza.

Co czujesz, wiedząc, że właśnie teraz Jezus służy na mocy swojej krwi dla twojego dobra? Jaką ufność i pewność daje ci to w kwestii zbawienia?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Dzieląc z uczniami chleb i wino, Chrystus ślubował im jako ich Odkupiciel. Powierzył im nowe przymierze, dzięki któremu wszyscy przyjmujący Go stają się dziećmi Bożymi i współdziedzicami z Chrystusem. Za sprawą tego przymierza każde błogosławieństwo, jakim niebo może obdarzyć w tym i w przyszłym życiu, będzie należało do nich. Ten akt przymierza miał być zatwierdzony w krwi Chrystusa. Sprawowanie tego obrządku miało zachować w świadomości uczniów nieskończoną ofiarę, złożoną dla każdego z nich z osobna jako przedstawicieli całej upadłej ludzkości”⁵⁷.

„Najbardziej zdumiewającą cechą tego przymierza pokoju jest ogrom przebaczonego miłosierdzia wyrażonego wobec grzesznika, który w skrusze odwraca się od swoich grzechów. Duch Święty opisuje ewangelię jako zbawienie dokonane dzięki miłosierdziu Bożemu. O skruszonych grzesznikach Pan mówi:

— »Łaskawy będę na nieprawości ich, a grzechów ich nie wspomnę więcej« (Hbr 8,12).

Czy okazując miłosierdzie grzesznikowi, Bóg odwrócił się od sprawiedliwości? Nie. Bóg nie może unieważnić swojego prawa i pozwolić, by było bezkarnie przekraczane. W nowym przymierzu doskonałe posłuszeństwo jest warunkiem życia. Jeśli grzesznik okaże skruchę i wyzna swoje grzechy, otrzyma przebaczenie. Dzięki ofierze Chrystusa złożonej za niego ma zagwarantowane przebaczenie. Chrystus wypełnił wymagania prawa za każdego skruszonego wierzącego grzesznika”⁵⁸.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Na czym polega wyższość wpisania prawa w serce nad zapisaniem go na kamiennych tablicach? Co łatwiej zapomnieć — prawo napisane na kamieniu czy prawo wpisane w serce?

2. Od upadku ludzkości zbawienie było dostępne wyłącznie przez Jezusa, nawet jeśli objawienie prawdy różniło się w kolejnych okresach historycznych. Czy kolejne Boże przymierza z ludźmi działały w ten sam sposób?

3. Przeczytaj drugi z cytatów Ellen G. White w dzisiejszej części lekcji. Co oznacza *doskonałe posłuszeństwo* jako wymóg więzi przymierza? Kto jako jedyny okazał *doskonałe posłuszeństwo*? Jak to posłuszeństwo odpowiada na wymogi prawa wobec nas?

PODSUMOWANIE

Nowe przymierze jest większym, pełniejszym i lepszym objawieniem planu odkupienia. Uczestniczymy w nim przez wiarę, która przejawia się posłuszeństwem prawu Bożemu wpisanemu w nasze serca.

⁵⁷ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 489.

⁵⁸ Taż, *Cudowna Boża łaska*, Warszawa 2006, s. 138.